

[I. A. Hansen.]

at gennemføre dette Forslag og maa anbefale at stemme imod det. Men hvis man fra Forslagsstillernes Side skulde have Ønske om en Udvalgsbehandling, vil vi naturligvis ikke modsætte os en saadan.

Hartvig Frisch: Ordføreren for de ærede Forslagsstillere kom her næsten med en Undskyldning for Lovforslaget, og man nænner derfor ikke at gaa alt for kritisk til Værks overfor det. Man har Følelsen af, at Forslagsstillerne selv forstaar, at de her foreslaar en Lovgivning, som i deres egne Øjne har væsentlige Mangler, og som de nødig vil opstille som noget, der i sig selv skulde være det rigtige.

Jeg kan nu paa mit Partis Vegne straks sige, at Socialdemokratiet ikke kan give dette Forslag nogen Støtte. Jeg ser meget vel, at Forslaget er dikteret ud fra Retsstatspartiets almindelige politiske Opfattelse, at det gælder om saa vidt muligt at komme bort fra Statsordning, ogsaa paa dette Felt. Det kom ogsaa frem i Ordføreren's Udtalelser, at man ikke ønskede en Slags Statsforsorg paa disse kulturelle Omraader. Men jeg synes, at det, man vil opnaa, i Virkeligheden blot vil forkludre den klare Linie, der blev lagt ved Loven af 1926, og som er fulgt siden da. Radiospredningen egner sig jo i ganske særlig Grad til Enhedsdrift, til Samfundsdrift. Radiofonien har, om jeg saa maa sige, kun een Tid. Det gælder i særlig Grad om Radiofonien, at et helt Folk nyder Goderne ved Udsendelserne, derfor paatvinger efter min Mening Samfundsdriften sig netop paa dette Felt, og jeg ser med Glæde, at man har faaet en Ordning, hvorved en saadan Drift er indført.

Men hvad der selvfølgelig maa forlanges, er, at Lovens Bud om en alsidig Ledelse overholdes. Derfor har jeg ved adskillige Lejligheder været fremme med Kritik af Radiofoniledelsen. Men jeg vil gerne fremhæve, at det er to højst forskellige Ting: at kritisere en Ledelse og at opkaste Spørgsmaal om fuldkommen at fri Radiofonien for Forbindelsen med Staten.

Idet jeg altsaa maa udtale, at mit Parti ikke kan give Forslaget sin Tilslutning, vil jeg tilføje, at det forekommer mig, at saadan som Forslaget er udformet — den ærede Ordfører fremkom jo selv med en Slags Undskyldning —, fremtræder det som meget uigennemtænkt. Det, man nemlig vil: en Radiofoniorde, der er fuldkommen fri for al Forbindelse med Staten, det vover man alligevel ikke at lægge klart frem. Der er noget af en Halvhed her. Man ser tydeligt

i de første Paragraffer, at Forslaget er formet over den nugældende Ordning, blot tilsigter en Ændring i den nugældende Ordning, hvorved det, der kaldes „kulturelle Organisationer“, skal kunne faa en Plads indenfor Statsradiofonien, hvorimod man lidt senere hen i Lovforslaget, i de Paragraffer, som begynder med § 5, og videre, ser, at der i Virkeligheden sigtes langt videre, nemlig til, at der skal oprettes en særlig Radiofonistation, som skal være helt uafhængig af Staten; og gennem de sidste Paragraffer, hvor der er Tale om Udgifterne derved, kommer det jo ganske tydeligt frem, at man sigter til, at denne Radiofoni skal betales af de paagældende Organisationer, og at det skal være en fuldkommen fri Ordning. Det forekommer mig, som sagt, at man fra Forslagsstillernes Side er begyndt paa een Maade, nemlig inde under den nugældende Statsdrift, men at man saa i selv samme Lovforslag i Virkeligheden trækker Linierne op for en helt anden Ordning, som rummer meget store Vanskeligheder, og som slet ikke kan spændes sammen med en Statsradiofoni.

Og selve det, der hedder „kulturelle Organisationer“, ja, hvad er det egentlig? — spørger man sig selv, naar man sidder og læser Lovforslaget igennem. Der var det mig en Glæde at høre den ærede foregaaende Taler, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, som læste op den lange Række af Foreninger, som havde henvendt sig til Radiofonien, for man fik derigennem virkelig et Indtryk af, hvad det drejer sig om. Men man kunde ønske, at der til Lovforslaget havde været knyttet nogle Bemærkninger, som kunde have oplyst ogsaa os andre, for man kan jo ikke af selve Navnet skønne, hvad det, der hedder „kulturelle Organisationer“, i Virkeligheden er. Man kan nemlig sige om talrige Foreninger, som blot har et eller andet — skal jeg sige rent praktisk Formaal, som Dansk Høuseavlerforening, at det er ogsaa en kulturel Opgave, de tager op, og tager vi f. Eks. dem, der er interesserede i Brevdueflyvning, saa ved jeg ikke, hvordan man skulde kunne benægte, at den Interesse, de Mennesker nærer, ogsaa er af kulturel Art. Hvad skal der forstaas ved dette Udtryk? Jeg synes, det er uheldigt valgt. Man burde da snarere have angivet, som det virkelig er, at man ønsker, at Foreninger, som driver en Propaganda for bestemte Formaal, skal kunne faa Plads til at drive denne Propaganda. I selve denne Tanke ser jeg ikke noget frastødende. Jeg synes, den ærede Ordfører for Venstre tog noget overlegent paa dette Spørgsmaal om